

ρακτηριζομένων ὡς ἡμιπολυτελείας καὶ πολυτελείας, ἡ ἔλαστικότης τῆς ζητήσεως εἶναι τοιαύτη, ὥστε κάθε πτώσις τιμῶν προκαλεῖ ἀνάλογον αὐξήσιν τῆς καταναλώσεως. Πολλὰ ἀπὸ τὰ εἶδη ταῦτα ἀπευθύνονται εἰς δευτερευούσας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐκδηλοῦται σοβαρὰ ἐπιθυμία πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῶν, εὐθύς ὡς σημειωθῆ μία ἀνάλογος πτώσις τῶν τιμῶν. Κατὰ συνέπειαν, χάρις εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν τιμῶν, ἡ ἔξισορροπήσις μεταξὺ προσφορᾶς καὶ ζητήσεως τῶν βιομηχανικῶν ἀγαθῶν τείνει νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἡ φύσις, λοιπόν, τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἰδιομορφία τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τιμῶν, ἦτοι λόγοι οἰκονομικοί, ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς κρατικῆς ἐπεμβάσεως πρὸς συγκράτησιν τῶν τιμῶν τῶν γεωργικῶν προϊόντων.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον λόγοι καθαρῶς οἰκονομικοί, εἶναι καὶ κοινωνικοοικονομικοί οἱ ὅποιοι ἐπιβάλλουν ἀπολύτως μίαν τοιαύτην ἐπέμβασιν. Ἐὰν θελήσωμεν νὰ διεισδύσωμεν βαθύτερον εἰς τὴν διανομὴν τοῦ κοινωνικοῦ εἰσοδήματος, θὰ διαπιστώσωμεν μίαν θλιβεράν ὑπεροχὴν ἀφ' ἑνὸς τῆς βιομηχανίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν ἔναντι τῆς γεωργίας, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν πίεσιν τὴν ὁποίαν ἠσκήσαν πάντοτε καὶ ἀσκοῦν ἐπιτυχῶς οἱ δύο πρῶτοι κλάδοι ἐπὶ τοῦ τρίτου εἰς τὰς τοπικὰς καὶ τὰς διεθεῖς ἀγορὰς κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν τιμῶν τῶν μεταξὺ τῶν ἀνταλλασσομένων ἀγαθῶν ἢ ὑπηρεσιῶν. Οἱ ἰσχυροὶ πιέζουν τοὺς ἀσθενεστέρους διὰ νὰ ἀποσπάσουν παρ' αὐτῶν ἀφθονώτερα ἀνταλλάγματα. Ἀποτελέσμα δὲ τῆς πίεσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ πνευματικῶς μᾶλλον προηγμένη καὶ κεφαλαιοκρατικῶς ἰσχυροτέρα ἐμποροβιομηχανικὴ τάξις ἐπὶ τῆς ἀσθενεστέρας γεωργικῆς,

εἶναι νὰ κατανέμεται ἀνίσως τὸ κοινωνικὸν εἰσόδημα. Καὶ τὰ ἄνισα αὐτὰ οἰκονομικὰ ὠφελήματα δὲν ὀφείλονται τόσον εἰς τὴν διάφορον συμβολὴν τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς, ὅσον εἰς τὴν διάφορον ἰσχὺν καὶ ἐπιτηδειότητα τῶν τάξεων αὐτῶν κατὰ τὴν διενέργειαν τῶν οἰκονομικῶν δοσοληψιδῶν.

Οὕτω ἀνίσως ἀμείβονται τόσον τὸ κεφάλαιον ὅσον καὶ ἡ ἐργασία εἰς τοὺς τρεῖς ὡς ἀνωτέρω κλάδους τῆς παραγωγῆς. Εἰς τὴν πρωτογενῆ παραγωγὴν (γεωργία κ.λ.π.) ἡ ἀμοιβὴ τοῦ κεφαλαίου εἶναι 1 πρὸς 1, εἰς τὴν δευτερογενῆ (βιομηχανία κ.λ.π.) 1 πρὸς 10 καὶ εἰς τὴν τριτογενῆ (ἐμπόριον καὶ ὑπηρεσία) εἶναι 1 πρὸς 10 καὶ ἄνω. Διάφορον ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ ὕψος ἀμοιβῆς τῆς ἀνθρωπίσης ἐργασίας εἰς τοὺς τομεῖς τούτους. Οὕτω, ὁ συντελεστὴς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ὑπολογίζεται εἰς μίαν μονάδα διὰ τὴν ἐργασίαν τὴν παρεχομένην εἰς τὴν πρωτογενῆ παραγωγὴν (γεωργία κ.λ.π.), εἰς 2—10 διὰ τὴν παρεχομένην εἰς τὴν δευτερογενῆ (βιομηχανία κ.λ.π. καὶ ἄνω τοῦ 21 διὰ τὴν παρεχομένην εἰς τὴν τριτογενῆ παραγωγὴν. Κατὰ τὸν Ρουμάνον οἰκονομολόγον Monoislesco, (εἰς ἔργον του γραφέν ἐν ἔτει 1937) πρόκειται περὶ κεφαλαιοκρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὅταν αἱ ἀγροτικαὶ χωμαεργαίαι εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ προσφέρουν τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας 10 ἐργατῶν—ὡς δέχεται οὗτος διὰ τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην—διὰ νὰ δυτικοανατολικὴν Εὐρώπην—δι' αὐτοῦ μόνον τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας ἐνός ἐργατοῦ τῆς βιομηχανίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Τὸ ὅτι ἡ ἀγροτικὴ τάξις ὡς ἀσθενεσττέρα πνευματικῶς καὶ κεφαλαιοκρατικῶς ἀδικεῖται κατὰ τὴν κατανομὴν τοῦ κοινωνικοῦ εἰσοδήματος, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς